

REGULÓ.

Pesten vasárnap december 2^{kán} 1838.

Mezjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A z i f j a k.

(Vége.)

Gusztáv most kézen fogá késelkedő 's kételkedő barátját, 's jer — ugymond — neked jönöd kell; 's ha gyenge vagy itt hagyni e' vétek helyét, erővel viszlek-ki."

A' játszó felkaczagtak. — „Menj — mondának — menj; különben erő és hatalom súlya száll reád!"

Kálmán mind inkább zavarttá lön. Tekintete az asztalon heverő pénzre esett. Lelkében elvesztett vagyona utáni sovárgás, 's bánat kelt-fel. Gusztáv kényszerítő bánása szenvedhetlenné vált előtte. Határozatlanul állott, mi tevő legyen. Még is a' rossz győzött. — „Hagyj engem! — monda sötéten — nem megyek."

— Te jössz, itt nem maradhatsz.

„Én itt maradok!" — szólla keményebb és határozottabb hangon.

— „És én mondom, hogy jössz; kényszerítelek, jőjj! — monda Gusztáv, ki türelmét veszteni kezdé, 's Kálmánt sorsának engedni nem akará.

A' társaság Kálmánra tekintve ismét felkaczagott.

A' szegény ifjúban harag, szégyen, fájdalom, megalacsonyítás, vesztés, állapotjának ingerültsége, a' játék-szenvedély ki nem elé-gíthetésének kínos érzelve vívott, forrott, keble lángolt, tagjai reszkettek. Utálattal tekintte Gusztávra; méreggel rántá-ki kezét azéből, 's mondá reszkető hanggal: „Te parancsolsz nekem, nyomorult? Te akarsz engem kényszeríteni gaz — "

Gusztáv most karát ragadá-meg az ifjúnak. Minden vér arczá-ba szökött; szemei vadon forogtak. Látta, a' társaság közül kinek kinek arcza mint vonult kár-örömmel elegy gunyosolyra e' meg-gyaláztatáson. Fojtott hangon szólla tehát Kálmánhoz: „Istenem-re mondom, e' megszegyenítést véreddel kell lemosnod. Velem-vinni fogsz."

— Kész vagyok akármikor — szólt a' szerencsétlen. — Mikor kívánod ?

„Most mindjárt.“

— 'S a' fegyver ? —

„Pisztol vagy kard, a' mint kívánod !

A' játéktársak, kik nem akarták, 's nem reménylették, hogy illy messze menjen a' dolog, felugrándoztak, 's csendesíteni akarák a' két ifjút. De ezek hirtelen, mint forgó szél, az ajtón kirohantak, 's kevés idő alatt az utsza kanyarulatán eltűntek.

VI.

Kis asztalkája mellett magánosan ült a' szép hölgy; elméje egy tárgyon merengett, tisztán hevülve a' felé, — 's e' tárgy Gusztáv vala.

A' nap közepén állott dél és est között, midőn az első szobának ajtaja meg nyílt, 's Gusztáv és Kálmán beléptek, vagy inkább berohantak. Arczaik égtek, szemeik vadon forogtak.

— Még választhatsz ! — szólt az utóbbi — nekem a' fegyver mindegy.

„A' választás rajtad áll !“ — szólt emez.

— Pistolaim töltve vannak.

Gusztáv sebesen nyult a' fegyverek felé, 's kettőt kezéhez vett.

A' szép hölgy hallgatta szobájában az ifjak szavait, 's nem gyanítván semmi jót, kilépett. Arczán zavar 's hirtelen megütközésnek jele látszék, melly a' haragosak megpillantásakor ijedéssé vált. — „Mit akartok, szerencsétlenek ?“ — kiálta rémület, kérelem, de e' mellett bizonyos szelid méltóság hangján.

A' két haragos nem szóllott semmit, csak sötéten nézett egymásra. Csend következék, 's mind hárman mozdulatlan állottak, mint kőből faragott képsobrok, mellyeknek mindegyikén különféle indulat-vonásokat önt-el az ügyes kéz. Hallgattak, de szemeik beszéltek, arczvonásaik szóllottak. Látni kellett volna e' három némán álló alakot; a' két haragos ifjat, mint két egymás ellenébe jövő vészterhes felhőt, 's köztök a' bájos hölgyet, mint halvány hold képét, ki szelid fennségében olly fájdalmas, olly indító, 's hódító tekintettel áll vala; olly tekintettel, melly sötétet világossá, poklot menyynyé varázsolhatott, — melly békét árasztthatott volna a' háborúk fergetegei helyébe; olly tekintettel, melly szelid kérelemmel függött a' haragos ifjakon. Így csak angyalok nézhetnek. E' néma festőleges jelenet egy volt a' legelragadóbb jelenetek közül. Itt a' szeretet és minden jobb érzések központosítva voltak

egy földi lény arcán; amott a' legnagyobb dühösség nyomatott-ki a' lángoló arcokon és szikrázó szemekben.

De Gusztáv előtt semmit sem értek a' szép leánynak békéltető pillantatai. Lelke előtt minden homályba volt burkolva, minden érdekes, szép elveszve; csak boszúja lobogott-fel teljes erőben, mint százados tölgynek lángja a' rengeteg erdön, melyet villám gyújt meg, 's most lángjával a' világot akarja általölelni. Nem Clementinet, a' kedvest, látá most maga előtt, csak az őt megsértő Kálmánnak hugát. A' sebesebb és rohanóbb boszúnak vad lángja elnyomta a' szerelem csendesebb tüzét. Összeroskadt előtte minden bájkép, mely eddig körülölelte. Vadon kapta-fel a' letett fegyvereket, 's ezen felkiáltással: „nekünk vivnunk kell életre halálra!” — az ajtón kirohant.

Clementine földre rogyott, nem ájulva, hanem azon állapotban, midőn a' sokáig tartó rettegés 's a' rettegett rosznak bekövetkezése az inaknak minden erejét megoldja, de a' lélek ébren marad, az eszmélet tiszta. Terhes és lélekölő állapot, midőn az érzéketlenség ohajthatóbb volna!

Kálmán sohajtva emelé testvérét a' pamlagra, egy bucsú-csókot nyoma halvány ajkaira, 's csendesen Gusztáv után eltávozott, miután az ajtóból még egyszer visszanézett, és szemeiből egy pár könnyet törölt ki.....

Estve felé némelly emberek a' város erdejében egy megöletett ifjúnak testét találták, kinek melljén egy golyó ment által. Hir vala, mi szerint tárczájában egy irományt letek, mellyben a' szerencsétlen magát vallja gyilkosának. A' megölt boldogtalan ifjú — Kálmán volt.

VII.

A' vész elzugott, 's Gusztávnak ideje volt magába térni. — A' boszú lecsendesült, 's az emberi jobb természetnek vissza kellett jőni. Természetünkben fekszik, miképpen vágyaink tökéletes kielégítése után többé nem találunk gyönyört; a' renden túl kielégített kívánság csömlött szül. Gusztáv boszúállást szomjazó lelke már az elégtételnél sem gyönyörködött áldozatában; a' mint pedig lassanként a' harag fellegeit a' szánakozásnak lágy szellője megszagatta, 's végre eloszlatta, helyébe lépett a' megbánás, 's az okosság napja kisugárzott. Akármint menté is e' tettet a' divatozó szokás, helyre állott szelid lelke előtt annak megfontolása, 's még is csak gonosz tettnek látszott; mert a' gyilkosság minden tekintetben borzasztó a' jobb érzés előtt. Teljes erőben költ most fel benne a' lélekismeret, 's az ez által felrázott élénk képzelet különféle rémképekkel gyötörte. Mint tigris a' nyert zsákmány után, napokig nem ment

ki lakából. Ugy képzelte, mintha tettét mindenki tudná, kárhozzatná, 's reá ujjal mutatna. Irtózott a' világtól; terhére volt az élet; félt az emberektől, 's mi több, iszonyodott önmagától.

De mind ennél több volt, ha a' bánattal terhelt Clementinere gondolt. Őt, az ártatlant, a' szelidet, az őt olly gyöngéden szeretőt megbántani! — e' gondolattól nem irtózott ugyan; mivel a' megbántott leányka képe mély, de szelid fájdalomban, nem büntető rettenetességben állott előtte: szívrepesztő fájdalommal tölté-el, szivzuzó teherrel nyomta őt. — Mindent, mindent türt volna, csak ezt nem. E' kép nem engedte nyugodni; elment a' leány laka felé; tudakozódott, 's megtudta, hogy a' szerencsétlen veszélyesen beteg; visszatért ismét, 's mélyebben rejtezett magányos falai közé! —

Bátorkodjam-e azon lélekállapot leírásához fogni, melyben Clementine volt? egy szeretett testvér elvesztése még nem volt minden, mi éltét összezúzta. Ő, ki jókor megtanult veszteni, 's keveset nyerni, még e' fájdalmat elviselhette volna. A' jó lélekismeret sokat tud szenvedni! De a' szeretett bátya megöletett, 's ollyantól öletett-meg, ki neki kedves volt. — Midőn az első szerelem benne Guszta'v iránt fellobbant, ez uj, 's még nem érzett tünemény volt; 's az olly korán öröm nélküli életre hagyott leánynak ez mennyből szállt boldogsággá leve. És az lehetett is. Az ifjú olly jó volt, hogy a' tiszta keblű leányka szerelhette 's tisztelhetette, mint testvére szabadtóját. Az ifjú iránti szerelmével olly sok édes kép volt kapcsolatban; 's ő annyira gond nélkül adá magát az édes képekrőli álmódzásoknak, hogy az ezekből történhető felriasztás által életének egyedüli boldogsága rendítettett volna meg. 'S most felriasztatott, és kinosan riasztatott-fel. Az ifjú gyilkossá lön, testvére gyilkosává; — 's neki nem volt egyebe, mint testvére és szerelme: de egy csapással mindkettőtől megfosztatott. Kietlenül, pusztán, hidegen feküdt előtte a' világ és élet; a' múltból nem sok öröm sugárzott felé; a' jövő sötéten 's remény nélkül tünt-fel; 's a' jelen, — ah a' jelen elviselhetlen volt a' szép képzetek karján ringatottnak; terhes lélekfájdalom dult benne; 's midőn bátyja holt testét elejébe hozták, eszmélet nélkül feküdt.

VIII.

Több nap folyt-el. A' gyöngé hölgyen terhes nyavala vett erőt. Hervadtan 's halavány színnel feküdt ágyában.

Gusztáv eddig került mindent; de tovább nem állhatta kinját. Látni akará még egyszer a' virágot, melyet ő tépett-le; hallani a' megbántottnak szájából magára az ítéletet; — elvándorolni, vagy véget vetni életének.

Elment tehát a' házhoz, mely az előtt annyi öröme nyílt-meg neki, 's fogott volna megnyilni. Midőn belépett, az orvos jött-ki csendesen a' betegnek szobájából.

— Mint van a' kisasszony? veszedelmes-e nyavalája? nem hal-e meg?

Az orvos vizsgáló szemekkel nézte végig a' szorongva és sebesen kérdező ifjút.

— O szólljon ön, kérem, nem hal-e meg? — Nem; neki nem kell, nem lehet meghalni.

Ifju! Önt nagy érdek köti a' kisasszony életéhez!

— Életem, mindenem függ tőle. O szólljon, nem hal-e meg?

Az orvos vállat vonított, 's az ég felé nézett. — ,Ha az ég segít — úgy mond csendes hanggal — emberi segedelem, úgy tartom, lehetlen. A' lélek le van verve.'

— Nem, nem, neki élni kell. Kérem önt, jelentsen-be nála. Én beszélni akarok vele. Ön megegyezésével ezt megtehetem. Kérem, jelentsen-be.

Az orvos belépett a' szobába. Gusztáv kebléből egy mély fohász vonult-fel; nem millyet szerencsétlenség nyom-ki, hanem millyet lélekismerettől gyötrött bünösök hallatnak.

Végig tekintett a' szobában. Minden régi helyén állott, csak Kálmán és a' hajdani derült kedv hibáztak. A' fortepiano magánosan, bezárva, érintetlen állott. Nem pendité-meg a' kéz, mely hajdan olly édes hangokat csalt-ki belőle. A' mult idő lebbent-el mellette, mint valamelly árnyéktünemény, bájos képeivel; majd a' borzasztó jelen, tettének iszonyúsága kinzá. Ugy volt, mint vándor, kinek a' pusztán az egyik szellő illatozönt és varázshangokat, a' másik csatazajt és halálhörgést hoz elő; vagy, mint álmodó, kinek első álma kedveseit hozza öleléseire, a' másik azoknak holt testit tünteti-fel. Megrázkódott, 's égő köny forrott-fel szemébe.

Az orvos ismét visszajött.

,Menjen-be ön!' — mondá csendesen.

Gusztáv reszkető léptekkel ment-be, hol életének öröme elhervadva feküdt. Közelített a' hölgynek ágya felé, 's ott térdre bocsátkozott.

— Itt vagyok — ugymond — én, ki feldultam boldogságodat. 'S én merészelttem elődbe járulni? Igen; nem átalkodottságból, nem kegyelem-kérésért. Nyugodt csak úgy lehetek, ha tettemért magamat büntetve latom. Szóllj, angyal, mit cselekedjem? mint bűntessem magamat; és én teljesítem a' reám kimért ítéletet.

Szóllt, és a' beteg kezét csókjaival 's könyeivel borította. — Ez meg nem háborodott. Ő azon már tul volt. Előbb irtózott Gusztávtól, mint gyilkostól: most már a' más világra költözendőnek

keblében szerelméből, hajdani forró szerelméből, 's iszonyodásából csak a' sajnálat maradt fenn. Csendes és szelid hangon szólt: „Gusztáv! te heves vérű vagy és hirtelenkedő. Minek a' gonosz tettet gonosz tettel tetézni. Gyilkosságot gyilkolás jóvá nem tesz. Te véikezel ég és föld ellen. Vétkezel; — 's e' képzelet, hogy te bűnös vagy, egyetlen egy kinom. Én megbocsátok. Az ég is ugy legyen irgalmas lelkednek. De az ég igaz bíró. Neki a' bünt büntetnie kell. Menj, imádkozz az idvezítő előtt. Kérd a' szent anyát türelmesen. Még most kezeid véresek. Jőjj vissza majd kibékülve Istennel, hogy utósó bucsúmat vegyed!”

— Minek nekem az imádság, minek a' kegyelemkérés. Bűnöm nagyobb, mintsem megbocsáttassék. Igen, elmegyek a' templomba; nem azért, hogy bűnömet elengedtetni kérjem, hanem esedezzem, hogy Isten inkább szenvedéseimet ezerszerre többszörözze; mérje rám a' pokolnak minden kínját; sujtson-le, mint az elesett angyalokat, vagy semmisítse-meg lelkemet is; csak téged a' helyett emeljen-ki szenvedéseidből; — én mindent örömmel tűrök!

Az ifjú felkelt, és elrobogott.

Kevés idő múlva ott térdelt a' szent anyának 's idvezítőnek képe előtt. Körülte néma csend uralkodék. — Imádkozott. — Lassú hangon 's csendes szájmozgással monda-el a' könyörgést. — Az imádkozás sokáig tartott. — Még ott térdelt, midőn felette a' toronyban megkondult a' lélekharang, 's hangja szívfagylyalva hangzék-el az ürességben. Lelkében sejtés ébredt. Zavartan rohant-ki a' templomból. Futott Clementine lakára. — A' szép szenvedőnek nem voltak több kinyai.

Gusztáv lélekismeretének mardosásával háborúba ment. Részt vett az arcolei hidon történt csatában, 's belőle nem tért többé vissza.

OBERNYIK KÁROLY.

PESTI VIZSGÁLÓ.

H a j ó h i d u n k november 27. — 28-dikán kiszedetett azon tetemes hideg és fagy következtében, melly minket valamint hirtelen, ugy érzékenyen lepett-meg. Miután t. i. november első három hetében a' váratlan lágy, kellemes idő, és kivált a' 3-dikban volt nagy zápor-esők még hosszas langyos őszzsel biztattak, 24-kén nemcsak rögtön zorddá és hivesebbé változott az idő, hanem egész napon által dara is szállongott, 25-kén pedig jóforma hó kezdett hullani. Estve igen hideg szél csont-keménynyé fagyasztá a' sarat, mi még más nap délig is tartván meghűté a' levegőt, 's az óta a' kemény fagy folyvást tartván a' tél komolyan beállott. Dunánk jéggel borítva.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Egyszarvú. Azon monda, melly egy számár vagy lóhoz hasonló állatról, homloka közepén egy szarvat viselőről, szállong, régi írásokból a' középkori

természet-történetbe és alakjának rajza a' heraldikába is becsuszott. Ez állat hazájának, a' monda szerint, belső Afrikának kelle lenni. Afrikát az utóbbi századokban megutazottak közül egy sem látta ez állatot; azonban annak lételetét állító 's különféle alakba öltöztetett mondákat a' belföldiek között sem ritkaság hallani. A' tudomány e' véleményyt, mint szintén az egyszerű lételetét is, egy ideig mesének nyilatkoztatta. Sőt a' természeti bölcsészet még azon gondolatot is kárhoztatta, mely egy állatnak, homloka közepén valószínűs szarvat viselőnek, létezéséről valamely agyban csak meg is villanhatott. A' szarvorrúnak úgy nevezett szarva, igaz, hogy közepén van; de ez nem szarv, hanem csak bőr-kinövés. Minden valószínűs szarv a' két oldalhomlokesontról csucsorodik-ki. Ezek aránylagosan a' fejre dőlnek, 's elől mindig a' homlokkötés által foglaltatnak össze; innen van, hogy a' szarvak mindig párosak és aránylagosak. Az egyszerűnál ellenben a' homlokkötésen kellene a' szarvnak lenni, mi ismét a' képzéstörvényekkel ellenkeznék. Utóbb azon gondolatra jöttek, hogy valamely nagyobb fajú Antilop, mely egyik szarvát eseményesen elveszté, szolgáltatott alkalmat az egyszerűkről szállongó mondanak koholására. De Serres Marcel, francia, még többet mond. Ő a' fűrészhalat (Monodon) hozza-fel példaul. E' hal hasonlag a' felső alkapczából kinövött két aránylagos foggal születik; későbbben e' fogaknak egyike kihull, másik pedig ama csudás kúpdad (kegelförmig) létrezzé változik. — Így történhetik ez — mond a' fennebb említett természetbuvár — valamely antilop-fajnál is: az állat egyik szarvát elhulatlja, másik pedig befelé hajol, 's úgy látszik, mintha a' homlok közepén állana. — Azonban beszéljen, ki mit akar; még is csak különös marad azon körülmény, hogy mindannyi monda ló-idomúnak állítja az egyszerűt, és teljes körmet tulajdonit neki.

Az egyszerűkről vitatkozó kérdéshez egy nem csekély, régiség- 's természettani érdek csatlakozik; 's mi itt egy utazónak észrevételeit közlendjük.

„Ubies-ben — mond utazónk — több tartománynak és földnek fíjai gyűltek össze, legtöbben azonban (miként ő maga is) Siminből. Ettől hallottam azon igen érdekes és fontos hirt, hogy az egyszerű e' tartománynak vad volgyeiben csakugyan létezik. Igaz, hogy ez eddig kétséges állat létéről szóló adatok nem ugyan azon egyek, de nem is ellenkezők. Némelyek állíták, hogy Siminben maguk is látták: mások ellenben, szintén Siminiek, nem erősíték ugyan földükön lételetét, hanem azt egy szájjal lélekkel vallák, hogy létezéséről sokszor hallottak, 's hogy a' nareai és godcsami hegyekben bizonyosan tanyázik. Azoknak leírása, kik látását állíták, mindenben hasonlít Plinius-ehoz, 's így teljes körmü, mint a' ló, ugyan olly idomú, szürke, és homloka közepén erős szarvat visel. Nagyságra a' számárhoz hasonló. Egyébiránt igen vad és hajos megközelíteni. De azt, hogy ragadozó vagy füvel élő állat legyen-e, nem tudták megmondani. Megmutatván ez embereknek (az angol ezimeren álló egyszerűt, a' valószínűs előtt ehhez sokban hasonlóan találták: midőn pedig a' szarvorrú rajzát mutattam nekik, azonnal felkiáltának: „ez nem az, ez egészen más állat.“ — Mások ismét azt erősítik, hogy Abyssinia déli részeiben, nevezetesen Cingiro környékén, seregestül járkál, és koronként nagy pusztításokat tesz.

Ámbar keveset lehet hinni az Abyssinaiak szavának: még is azt hiszem, hogy egy lóhoz hasonló 's homlokán egy szarvat viselő állatnak látása nem lehet valami különös olly emberek előtt, kik sokkal remitőbb állatok, u m. szarvorrú, viziló, elefant látásához szokvák. Európában kevésbbé kétkednek

az egyszarvúnak lételén, vagy azért, mivel még senki sem látott, vagy azért, mivel a' felhozott 's megalapított rendszer lételét tagadja. Az Abyssiniai azonban semmit sem tud erről; mert neki még senki sem bizonyítá-be, hogy a' szarvas állatok nem bírhatnak hűsevő állat fogával. E' szerint egy miveletlen Abyssiniai állítása mindig valószínűbb e' dologban, mint bármely mivelet Europaié. Vegyük már most azt is, hogy azoknak, kik ez állatot látták, semmi okuk sem volt e' pontban előttem hazudni; gondoljuk hozzá még, azoknak állítását, kik az állatnak Abyssinia déli részeiben létezését erősítik; 's én igen hajlandó leszek hinni, hogy az egyszarvú e' tartománynak, magas, hozzá férhetlen hegyes vidékein valósággal él. Egyébiránt pedig nincs könnyebb dolog, mint ez állítás valóságáról meggyőződni. Száz darab tallér jutalom ígérese egy eleven, 's ötven egy holt de jó karban megtartott egyszarvú előhozásaért egész tartományt mozgásba hozand; és ha e' kétséges állat csakugyan létezik, nem sokára láthatjuk egy példányát. — „Volt volna csak akkor zsebemben a' szükséges nervus rerum gerendarum, — így végzi tudósítását e' cikkely írója — nem sajnáltam volna semmi áldozatot e' fontos természet történeti kérdés megfajtéseért. Vajha e' néhány sor egy mást, nálamnál dagadtabb erszényűt, felbuzdítna a' valónak kifürkészésére; én eléggé jutalmazva lennék, ha e' csekely tudósításom csak némi sugárt is vetne a' célhoz vezetésre.“

EMLEKMONDÁS.

M i v e l t s é g.

A' miveletlen föld csak gazt terem.
A' lelek is csak úgy emelkedik
A' virtusokhoz égi szárnyakon,
Ha delphi isten őnt sugárt belé,
Melly úgy kifejti lelkünk díszét,
Mint éltető nap a' virágkebelt.

BERZSENYI után —

Rendeltetés. — Valamint sast görbe orr, horgas köröm rablásra — galambot szelid begy, egyenes orr búza szemelésre jegyeznek; valamint más állatban is korán jeleli-ki a' gondos természet a' maga elintézéseit: úgy az emberre nézve is már a' bölcsőben elhitegeti a' jövődő rendeltetés magvait.

FÁY ANDRÁS után —

Erény. — Ki állhatna a' szépségnek ellene, ha azon érzemény, mely nyomja keblünket, ellenállhatlan volna? — Akkor mindenki törne a' szép után; esellel, törrel, erőszakkal akarná azt megszerezni. — Nem, ez így nem lehet. Erősebb lény kíváztatik a' társasági rend föltartására, 's ez az erkölcs, az erény, melyet kiki szentnek köteles tartani.

VAJDA után —

A' szerénységnek is megvannak az ő határai; 's magát az embernek igen kevésre becsülni éppen olyan, sőt nagyobb hiba meg, mint önbecsét kértőztetve kérkedni.

P. HORVÁTH L. után K. H. K. J.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mi iszik-meg mindent, a' mit kap, de egy nyónásra ismét kiadja magából!
- 2) Mi lesz majd hosszabb majd rövidebb, 's midőn már hosszú is rövid is volt, kétszer egyenlő rövid és hosszú lesz?
- 3) Melyik ollót nem lehet megköszörülni?
- 4) Mi tekinthet egészen gömbölyűn a' háztetőn, de hosszan esik-le arré!

Előbbi rejtvény: Ulló.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.]